

ΑΝΑΠΛΑΣΙΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΟΡΓΑΝΟΝ

ΤΟΥ ΟΜΟΝΥΜΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

Π. Χ. ΔΟΥΛΗΓΕΡΗΣ

ΑΡΧΙΜΗΝΑΡΙΤΗΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΣ 12 ΜΗΝΩΝ

'Απὸ τῆς 1 'Ιανουαρίου ἕως 1 'Ιουλίου

'Επίσημο ἰσχυρὸν δρ. 8. — 'Εξωτερικοῦ δρ. χρ. 8.

ΣΥΝΤΑΚΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΜΙΧΑΗΛ Ι. ΓΑΛΑΝΟΣ

Γραφεῖα «'Αναπλάσεως» καὶ ἐκδόσεως τοῦ Χρυσόστομου οὗδ'ος Φιλέσσα, ἀριθ. 5, πλάνου τῆς 'Ιερᾶς Συνόδου

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Μαθήματα πολύτητα ἐκ τῶν Πατέρων τῆς 'Εκκλησίας. — 'Αποστολικὸν κήρυγμα Παναρέτου Χ. Δουληγέρη· οἱ πάντες θεύθονται ἐπὶ ἀντι τοῦ ἡθικοῦ νόμου. — Αἱ ἀρχαί, ἥτοι αἱ κύριαι διδασκαλῖαι, ἐφ' ὧν τὸ κανονικὸν δικαίον τῆς 'Ορθοδόξου 'Ανατολικῆς 'Εκκλησίας στηρίζεται, ὑπὸ Δ. Ζωμπολίδου. — 'Ο 'Ραββίνος 'Ισαὰκ Μ. πιστεύει εἰς τὸν Χριστὸν καὶ γενομένης προσέτις, ὑπὸ Νικολάου Μ. 'Αμβρόζιου. — Παύλου Ζενέ· τὰ τελικὰ αἵτια, κατὰ μεταφράσιν Νικ. Ι. Γαλανοῦ. — Τὸ διήγημα τῆς «'Αναπλάσεως» (ἐκ τοῦ γαλλικοῦ) ἡ πραγματικὴ ζωὴ, κατὰ μεταφράσιν Κρυστάλλου Δασκαλοπούλου. — 'Ἐπαρχικὸν κήρυγμα «'Αναπλάσεως». — 'Απόστολος καὶ Εὐαγγέλιον. — Κήρυγμα τῆς «'Αναπλάσεως».

ΜΑΘΗΜΑΤΑ ΠΟΛΥΤΙΜΑ ΕΚ ΤΩΝ ΠΑΤΕΡΩΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

Α'

Οὐδεὶς δύναται νὰ εἴπῃ, ὅτι οἱ χρόνοι, καθ' οὓς ἀνεβίχθησαν οἱ Πατέρες τῆς 'Εκκλησίας, ἦσαν ἐμάλει καὶ ἀδιατάρακτοι. 'Ο κατὰ τῆς Χριστιανισμοῦ πόλεμος διεξήγετο ὑπὸ πολλαπλῶν ἐχθρῶν, ὑπὸ εἰδωλολατρῶν, ὑπὸ 'Ιουδαίων, ὑπὸ αἰρετικῶν, καὶ ἦσαν πολυάριθμοι ἱ πολέμοι οὗτοι, φανατικοί, λυσσώδεις, ἐπίμονοι, καὶ ἀπὸ κοσμικῆς ἀπόψεως κραταί. Τὰ στίφη των ἔφερον πολυτάλαι ἐπὶ κεφαλῇ αὐτοκράτορας, καὶ δπλα των ἐχρησμεύον κακώσεις ἀποτρόπαιαι καὶ βάσαναι φρικώδεις.

Οὐδ' ἐπασχεν ἡ 'Εκκλησία μόνον ἐξ αὐτῶν. Καὶ ὁ βίος τῶν 'Ορθόδοξων δὲν ἦτο πάντοτε σύμφωνος πρὸς τοὺς ὄρους ἀγνῆς καὶ χριστιανικῆς ζωῆς. 'Ο Βασίλειος, ὁ Γρηγόριος, ὁ Χρυσόστομος, καταγγέλλουσι πολλαχού των λόγων αὐτῶν καὶ των συγγραφῶν τὴν ἀβλιότητα πολλῶν κληρικῶν, μοναχῶν καὶ λαϊκῶν, καὶ τὰ καταγγελλόμενα ἐγκλήματα ἦσαν βαρύντα καὶ ἀφόρητα.

Ἐν τούτοις ἡ ἀπαισιοδοξία ἦτο ἀγνωστος εἰς τοὺς

Πατέρας τῆς 'Εκκλησίας, ἡ ἀπελπισία οὐδέποτε, οὐδ' ἐπ' ἐλάχιστον τοὺς ἔφασκε, καὶ αἱ καρδίαι των διετέλεσαν ἀπροσπείλαστοι εἰς τὴν ἀπ' ἀρρύνειν καὶ τὸν κόματον. Καὶ εἰς τὰς μάλλον στενωγώρους ὥρας τοῦ ἀγῶνος ὁ ἥρωισμός των παρέμεινεν ἀμείωτος καὶ ἡ εὐφυχία των ἀπαρασάλευτος. Ἐν τῷ θερμῷ των μαχῶν, ἡ φωνὴ των ἐριύγεται σθένος, πῦρ, ἀνδρεία, πεποθήσιν. Οὐδεμία ἀγωνία ἐν αὐτοῖς, οὐδεμία τροπὴ, οὐδεὶς κλονισμός, οὐδεμία λιποφυχία, οὐδ' ὑπόνοια κἄν περὶ ἧττης.

Ἡ 'Εκκλησία εἶνε δι' αὐτοὺς στρατόπεδον ἀήττητον, φρούριον ἀπόρητον, τεῖχος ἀκατάλυτον, σκάφος ἀδιαπέραστον καὶ ἀβύθιστον, καὶ εἰς τὸ ὄμμα των, εἰς τὴν φωνὴν των, εἰς τὸ παράστημά των, εἰς τὰς παρακελεύσεις, τὰς ἰαχάς, τὰς ἐνεργείας των, ἐκλάμπει ἀσυστος ἡ πεποθήσις αὐτῆς. Ἡμεροὶ ὡς τὰ ἄρνια, ἔχουσι συγχρόνως τὸ ἀέτιον καὶ τὸ λεοντῶδες. 'Ο κίνδυνος τοὺς ἐξάπτει καὶ τοὺς ἀναδεικνύει λαμπροτέρους. Ἰπὸ χαλάζας, ὑπὸ κεραυνούς, ὑπὸ ἀνεμοστροφίλους, ὑπὸ καταιγίδας, ὑπὸ σέφωνας, ὑπὸ κυκλώνας, ἐν τῇ βίᾳ των ἀνέμων, ἐν τῇ ὀρμῇ των θυελλῶν, ἡ χεὶρ των κρατεῖ σταθερῶς τὸ πηδάλιον, χαλυβδίνῃ, σιδηρᾷ, ἀδαμαντίνῃ, καὶ ἡ γενναίωφυχία των εὐρίσκει τέρμιν εἰς τοὺς ἀγρίους βρυχηθμούς των κυμάτων. Εἶνε περίε των ὀλίγοι; εἶνε κατέναντι των πολλοί; Αὐτοὶ πάντοτε πιστεύουσιν εἰς τὴν νίκην, καὶ διατηροῦσιν ὀλην των τὴν γαλήνην, καὶ ὀλην των τὴν σφοδρότητα καὶ ὀλην των τὴν μεγαλοφυχίαν· τὴν σφοδρότητα τοῦ μαχητοῦ, τὴν γαλήνην τοῦ ἰσχυροῦ, τὴν μεγαλοφυχίαν τοῦ νικητοῦ. Ἐντεῦθεν παραμένουσι πάντοτε ἰσόρροποι, θερμοί, φλογεροί, παρηγορητικοί, ἐνθουσιώδεις. Καὶ ἂν ποτε τὸ χριστιανικὸν στρατόπεδον πτοηθῇ καὶ δειλιάσῃ, αὐτοί, ἀρχηγοὶ ἀτρόμητοι, πατέρες φιλόστοργοι, ἀνέρ-

χονται εις απαράμιλλον εύγλωττίας ύψος και εξαντλοῦσι πᾶσαν ψυχολογικὴν ἐπιπόνησιν, καὶ ἡ φιλογενὲς ψυχὴ των φέρει τὴν ἀναθάρρυνσιν εἰς τοὺς λιποθύχους καὶ ἀναδεικνύει λέοντας ὅπου πρὶν ἐπτήρσον περίτρομοι λαῶδες.

Κάμνω τὴν ἠθικογραφίαν ταύτην, ἀσθενῇ καὶ ὀγκρᾷ ἀναπαράστασιν τῆς υπεράλαμπρου ἱστορικής πραγματικότητος, διότι ἀτυχῶς ζῶμεν εἰς καιροὺς, κατὰ τοὺς ὁποίους κυκλοφορεῖ ἀφθονώτερον ἀπὸ τὰ νικέλινα νομίσματα ἡ λιποθυμία, ἡ ἀποθάρρυνσις, ἡ ἀπελπισία, ὡς γνωστὸν δέ, μὲ τὰ ἐφέδια ταῦτα πολλαπλασιάζονται μόνον τὰ συντρίμματα καὶ ἐπιταίνονται αἱ καταστροφαί.

Δὲν τυφλώτω πρὸ τῶν πολυμάχων ἀγώνων, οἵτινες ἀπαιτοῦνται ὅπως βελτιωθῇ ἡ παρ' ἡμῶν κατάστασις, ἀλλὰ θαρρῶ φρονῶν μετὰ τοῦ θεοῦ Χρυσστόμου, ὅτι τῶν ψυχῶν καὶ τῶν κοινωνιῶν τὰ ἠθικά νοσήματα μόνῃ ἡ ἀπελπισία δύναται νὰ τὰ καταστήσῃ ἀθεράπευτα. Ἐὰν παρ' ἀνθρώπων ἀδύνατα εἶνε δυνατὰ παρὰ τοῦ Θεοῦ, ἡ δὲ παρ' ἡμῶν καταδίκη ἐνδὺ λαοῦ ὡς ἀνεπιδέκτου θεραπείας, ἂν δὲν ᾖν προὶν ἀπιστίας, μαρτυρεῖ ὅμως πάντως ὀλιγοπιστίαν ὀφειλομένην νὰ ἐργαζώμεθα πρὸς καλῆτέρευσιν τῶν νεοελληνικῶν πραγμάτων, ἀλλ' ὀφειλομένη καὶ νὰ πιστεύωμεν εἰς τὸ δυνατόν τῆς καλῆτερέσεως αὐτῶν. Ὁ Θεὸς ἐνεργεῖ θαύματα καὶ νεκραναστάσεις ἐν τῇ ἱστορίᾳ, ἀλλὰ δι' ἀνθρώπων θερμοαινεμένων ἀπὸ πίστιν ἀδίστακτον, τοιαῦτα δὲ ἔργα ζωῆς καὶ ἀναστάσεως πρέπει νὰ γίνωμεν κατ' ἐξοχὴν ὅσοι ἀγωνιζόμεθα εἰς τὰς πρώτας τάξεις τῆς στρατευομένης Ἐκκλησίας, οἱ κληρικοὶ προηγούμενοι, οἱ λαϊκοὶ ἀκολουθοῦντες καὶ προσβοηθοῦντες.

Οἱ πατέρες τῆς Ἐκκλησίας ἐξέλαμψαν ἐν τούτῳ θαύματα καὶ ἀρίστια δι' ἡμᾶς πρότυπα ἐπιστεύσαν, δι' ὃ καὶ ἐνίκησαν. Ἐὰν καὶ ἡμεῖς πιστεύωμεν, ὡς ἐκεῖνοι, καὶ ὡς ἐκεῖνοι ἀγωνισθώμεν, μετὰ ἐνθουσιασμοῦ, μετὰ καρτερίας, μεταδίδοντες εἰς τὰ πλῆθη τὴν πίστιν τῆς εὐφυχίας μας καὶ ὅχι ἐκτινάσσοντες ἐπ' αὐτὰ τὰ συντρίμματα τῆς μικροψυχίας μας, τὸ ἀποτέλεσμα τῶν ἀγώνων ἡμῶν δὲν δύναται νὰ εἶνε διάφορον ἢ τῆς πίστεως τοῦ Ἰησοῦ θέλει νικήσῃ τὸν κότμον τῆς ἀπιστίας καὶ τῆς ἀμαρτίας, καὶ ἐπὶ τὰς κεφαλὰς τῶν ἀγωνιστῶν ἡ ἀναδελφία, ὁ ἀμάραντος καὶ καλλιπρεπὴς ἐκείνος στέφανος, ὅστις καταστέρει τοὺς ἥρώας καὶ ἀθλητὰς τῆς Ἐκκλησίας.

Μητροπολίται, ἐπίσκοποι, ἱερεῖς, διάκονοι καὶ ὅσοι πιστοὶ Ἰδοὺ ἡ σημαία τοῦ Χριστοῦ ἀνέμειζον ὑπὲρ τὸ στρατόπεδον ἡμῶν. Ἀπόστολοι τὴν βαστάζουσι, χορεῖται ἅγιων τὴν κυκλῶνουσι, φάλαγγες μαρτύρων τὴν φρουροῦσιν, Ἀθανάσιος Βασίλειος Γρηγόριος Χρυσόστομος ψάλλουσι τὴν δόξαν τῆς, καὶ αἱ αὐραὶ

τῶν ὁπαιτεύουσι τοῦ οὐρανοῦ, ἐνθ' οἱ ἄγγελοι μέλουν τοὺς θριάμβους τῆς. Ὅπια τιμὴ καὶ εἰς ἡμᾶς, ἂν ζήσωμεν ὑπηρετοῦντες μὲ ὅλην μας τὴν δύναμιν ὑπὸ τὴν σημαίαν ταύτην, καὶ ὅποια εὐτυχία ἂν τὸν ἐπίγειον ἡμῶν βίον καταλύσωμεν σκιαζόμενοι ὑπὸ τὰς ζωηφόρους πτυχὰς τῆς!

ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ ΙΑΝΑΡΕΤΟΥ Χ. ΔΟΥΛΗΓΕΡΗ

ΟΙ ΠΑΝΤΕΣ ΥΠΕΥΘΥΝΟΙ ΑΠΕΝΑΝΤΙ ΤΟΥ ΘΕΙΚΟΥ ΝΟΜΟΥ

Ἀγαπητοὶ ἀναγνώσταί.

Οἱ ἄνθρωποι, οἱ ὁποῖοι δὲν ἀνεγεννήθησαν ἐν Χριστῷ εἶνε ἕκαστος τοῦ προπατορικοῦ ἀμαρτήματος ταθλασμένοι τὸν νοῦν καὶ ὁμοιάζουσι μὲ τὰ ζῷα ἐκεῖνα, ἅτινα θέλουσιν, ἐρ' ὅσον δύναται, νὰ ἀπορεύωσι διὰ ποικίλων στροφῶν, δι' ὁποιοῦν ὁποῖα καὶ καθ' ἣν περίπτωσιν, ἐξαναγκασθῶσι νὰ ἀναλάβωσι φορτίον. πάλιν τὸ ὑποσκελλίζουσι καὶ τὸ ἀπορρίπτουσι διὰ πονηρᾶς συστοφῆς τῆς βίχεως των.

Ἐν Εὐαγγελικῇ περιόδῳ διατελῶν, καὶ τούτου ἕνεκα ἐν Στυλίδος γράφων τὸ παρὸν κήρυγμα, πανταχοῦ παρηγοῶ ὅτι ἕκαστος ἔχων τὴν εὐθύνην ἀμέριστον διὰ πᾶν κακὸν πᾶν ἀποδίδει εἰς τοὺς ἄλλους καὶ οὐδέποτε εἰς τὴν αὐτὴν του, πάντες δὲ ἐμὸι αἰτιῶνται τὴν κακὴν κατάστασιν τῆς πολιτείας καὶ τοῦ κλήρου χωρὶς νὰ σκέπτονται τὸ ὅλον σχεδὸν ὅτι ἕκαστος ἀπέναντι τοῦ ἡθικοῦ γόμου εἶνε ἀμέσως υπεύθυνος καὶ ὅτι οὐδὲν τὸν ὤρεται καὶ ἂν ἔχῃ δι' ἑαυτοῦ παραβάσεις του καὶ ἄλλους συνυπευθύνους. Οὐδεὶς σχεδὸν παραδέχεται ὅτι ἀνεξαρτήτως τῶν προσκομιτῶν καὶ τῆς κακῆς καταστάσεως τῶν διαφόρων κλάδων τῆς δημοσίας υπηρεσίας δύναται μόνος νὰ βάλῃ τὴν εὐθείαν καὶ ἐντιμὴν ὁδὸν τοῦ καθήκοντος καὶ τῆς ἀρετῆς καὶ κοινολογεῖται τὸ τετριμμένον καὶ φαῦλον λόγιον τῶν φυγάδων τοῦ καθήκοντος «ἐγὼ δὲ σώσω τὸ βόμαιο».

Βεβαίως οὐδεὶς δύναται νὰ ἀμεισθῇ τῇ τῷ ὅπως ὁπότε δυσκολοκατόρθωτον τῆς ἀρετῆς ἐν μέσῳ πολλῶν προσκομιτῶν, ἀλλ' εἶνε παραλογισμὸς καὶ βλασφημία κατὰ τῆς δωρηθείσης ὑπὸ τοῦ Θεοῦ προνοίας πλήρους ἀτομικῆς ἐλευθερίας ἕκαστου ἀνθρώπου. Ἄν δὲ μέλιστα ἀποβλέπωμεν εἰς τὴν ὑπερβάλλουσαν ἐκτίμησιν καὶ τὸ ὕψος τῆς τιμῆς εἰς τὴν ὁποίαν ἐξυψοῦται ἡ ἀρετὴ ὅταν σπανίζῃ τότε διὰ τοῦ πνευματικῶς συναιθανομένου καὶ τὸ δόσολον τῶν προσκομιτῶν αἰρεται διὰ τῆς πολλαπλασίας ἀμοιβῆς τῆς ἀρετῆς καὶ κοινῶς δὲ λεγόμενα παρὰ πολλῶν ἀποδοὺς σήμερον καὶ δόξα αἰεταί καὶ ὅτι οἱ κακοὶ σήμερον προκόπτουσιν εἰνε ἀνοητοτάτα, διότι καὶ ἂν ὑποθέσωμεν, τοῦθ' ὅπερ δὲν συμ-

βαίνει πάντοτε, ὅτι ἡ ἀρετὴ δὲν πλησιάζει εὐκόλως τὸν πλοῦτον καὶ τὰ ἀξιώματα, εἶνε γνωστὸν ἐκ τῶν πραγμάτων καὶ τῆς ἱστορίας τῆς ἀνθρωπότητος ὅτι τὴν πραγματικὴν ἀξίαν καὶ εὐδαιμονίαν τοῦ ἀνθρώπου δὲν τὴν ἀποτελεῖ τὰ ἐξωτερικὰ ἀντικείμενα, ἀλλ' ἡ ἀτομικὴ ἀρετὴ καὶ ἱκανότης, ὁ ἐσωτερικὸς πλοῦτος τῶν ἡθικῶν καὶ πνευματικῶν προσόντων ἕκαστου.

Τὸ μᾶλλον δὲ παράλογον καὶ ἴλιαν ἐπικίνδυνον διὰ τὴν στοιχειώδη ἠθικότητα τῶν ἀτόμων καὶ τὴν ὑπαρξίν των ἰσχυρὸν εἶνε ἡ τάσις πρὸς παραδοχὴν ἐπαγγελματικῆς ἠθικῆς καὶ ἐπαγγελματικῆς ἀνθικότητος! ἡ τίς δὲν ἔχει ἐν ὄψει τὸ δῶρον γραφικῶν ψευδολογιῶν «μεῖλι ἱερῆς οὐ ψεύδονται» ; τὸ ὅποιον πολλοὶ καὶ ἐκ τῶν θεωρουμένων μέλιστα λογάδων προβάλλοντες ἕκαστος θέλουσι νὰ ἀποδείξωσιν ὅτι τὸ μὴ ψεῦδεσθαι εἶνε ἐπαγγελματικὴ ἀρετὴ διὰ μόνου; τοὺς κληρικούς, ὃ εἰς τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους εἶνε ἐπιτετραμμένον καὶ θεωρεῖται καὶ εὐφυῆ!

Τὸ ἀπέχειν ἐν γένει τῶν σωματικῶν καταχρήσεων ἐπίσης παρὰ πολλῶν θεωρεῖται ὑποχρεωτικὸν καὶ δυνατόν μόνον δι' ὠρισμένας τάξεις ἀνθρώπων, ἐνθ' ἄλλοι δύνανται ὡς ἐκ τοῦ ἐπαγγέλματος των νὰ κρεπαλώσιν καὶ νὰ ἀσωτεύωσιν «ἐγὼ, σοὶ λέγει, ὁ ἄσωτος νέος ἡ τὸ γεροντοπαλῆκαρο, δὲν εἶμαι νυμφευμένος οὐτε καλὸς γῆρας νὰ ἀπέχω ἀπ' αὐτῶν». Ὁ αἰώνιος ἐξόριστος τῆς Ἐκκλησίας παντοπώλης θεωρεῖ ἱκανὸν νὰ ἀπείσῃ περὶ τῆς μὴ ἐνοχῆς του, ἐὰν σοὶ εἴπῃ ὅτι εἶνε τοιοῦτος ἐπαγγελματίας.

Πάντα ὅμως, ἀγαπητοί, τὰ εἰρημένα παράληματα ἀνατρέπει ὁρῶν τὸ δρέπανον τοῦ Θεοῦ, ἡ διαστομὸς μάχαιρα τοῦ λόγου διὰ στόματος τοῦ σκεύους τῆς ἐκλογῆς τοῦ Σωτῆρος, Παύλου τοῦ τῶν ἐθνῶν Ἀποστόλου, ὅστις ἐν τῇ τῆς ἐπομένῃ Κυριακῇ ἀποστολικῇ περικοπῇ λέγει ὅτι πάντες ἀνεξαιρέτως εἰμεθα ὑπεύθυνοι ἀπέναντι τοῦ ἡθικοῦ νόμου, διότι πάντες ἐτιμήθημεν διὰ τῆς κατ' εἰκόνα Θεοῦ δημιουργήσεως ἐν ἡμῖν οἰκονομῇ ἀθανάτου ψυχῆς «ὁμοίως, λέγει, γὰρ Θεοῦ ἐστε ἑῶντες, καθὼς εἶπεν ὁ Θεός, καθ' ἐνοίκησιν ἐν αὐτοῖς καὶ ἡμετερεπλήσω καὶ ἐσομαι αὐτῶν Θεός, καὶ αὐτοὶ ἐσονται μοι λαός» καὶ ἐσομαι ὁμῶν ἐν κατέρᾳ, καὶ ὁμοίως ἐσέσθε μοι εἰς υἱοὺς καὶ θυγατέρας, λέγει Κύριος παντοκράτωρ. (1)

Καὶ ἀπὸ εἰμεθα κατοικητήριον τοῦ Θεοῦ λόγῳ τῆς ἐλπίδος καταγωγῆς τῆς ἀθανάτου ψυχῆς ἡμῶν τὸν οἶκον τοῦ Θεοῦ, τὸ ἡμέτερον σῶμα καὶ πνεῦμα πρέπει νὰ εἶνε οὐχὶ κατοικητήρια ἀσυγγνώστων ἀμαρτημάτων, ἀλλ' ἄσιλα καὶ ἀμείνυτα «ἄσποροι», λέγει ὁ Θεός. Πᾶντος, τὰς ἐπαγγελίας ὑπαγῆτοι, καθαρῶς ὡς αὐτοὺς ἀπὸ παντὸς μολυσμοῦ σώματος καὶ πνεύματος, ἐπιτελοῦντες ἀγιωσύνην ἐν φόβῳ Θεοῦ. (2) Καὶ σάρκικα μὲν μολύσματα εἶνε τὰ τῆς μέθης, γαστριμαργίας, τῶν σάρκικων ἡδονῶν καὶ λοιπὰ πνευματικὰ δὲ οἱ πονηροὶ λογισμοί, ἡ ἀπιστία, ἡ ἀπελπισία, ἡ ἐπάρτος, ὑπερηφάνεια καὶ τὰ παρόμοια. Πάντα δὲ ταῦτα πολεμῶνται διὰ τῆς προσοχῆς διὰ τῆς ἐκκαθάρσεως τῶν καρδιῶν ὡς αὐτοὺς ἀπὸ παντὸς μολυσμοῦ σώματος καὶ πνεύματος, ἐπιτελοῦντες ἀγιωσύνην ἐν φόβῳ Θεοῦ. (3) Καὶ σάρκικα μὲν μολύσματα εἶνε τὰ τῆς μέθης, γαστριμαργίας, τῶν σάρκικων ἡδονῶν καὶ λοιπὰ πνευματικὰ δὲ οἱ πονηροὶ λογισμοί, ἡ ἀπιστία, ἡ ἀπελπισία, ἡ ἐπάρτος, ὑπερηφάνεια καὶ τὰ παρόμοια. Πάντα δὲ ταῦτα πολεμῶνται διὰ τῆς προσοχῆς διὰ τῆς ἐκκαθάρσεως τῶν καρδιῶν ὡς αὐτοὺς ἀπὸ παντὸς μολυσμοῦ σώματος καὶ πνεύματος, ἐπιτελοῦντες ἀγιωσύνην ἐν φόβῳ Θεοῦ. (4) Β' Κορ. 6. 11. 18. (2) ἑβρ. 12. 1. (3) 1. 17. 18. 19. 20. 21. 22. 23. 24. 25. 26. 27. 28. 29. 30. 31. 32. 33. 34. 35. 36. 37. 38. 39. 40. 41. 42. 43. 44. 45. 46. 47. 48. 49. 50. 51. 52. 53. 54. 55. 56. 57. 58. 59. 60. 61. 62. 63. 64. 65. 66. 67. 68. 69. 70. 71. 72. 73. 74. 75. 76. 77. 78. 79. 80. 81. 82. 83. 84. 85. 86. 87. 88. 89. 90. 91. 92. 93. 94. 95. 96. 97. 98. 99. 100.

ἀποφυγῆς τῶν αἰτίων, τὰ ὅποια τὰ προκαλοῦσι, διὰ τῆς προσφυγῆς εἰς τὴν μελέτην ἡθικῶν ἀναγνωσμάτων καὶ τῆς β' ἡθείας τοῦ πνευματικοῦ πατρὸς, ὅστις κάμνει, ὡς ὁ λατὸς τοῦ σώματος, τὴν διάγνωσιν τῶν οἰτιῶν τῆς πνευματικῆς ἀσθενείας καὶ δίδει τὰ κατάλληλα φάρμακα διὰ τοῦ λόγου καὶ τῶν λυστηρίων τῆς Ἐκκλησίας.

Ἄ; προσέχωμεν, ἀγαπητοὶ ἀδελφοί, ἀπὸ τὴν ματαιότητα τῆς σαρκὸς καὶ τοῦ κόσμου, διότι εἰμεθα ὁδοιπόροι μεταβαίνοντες εἰς τὴν Βασιλείαν τοῦ Θεοῦ, εἰς τὸν τόπον τῶν ἁγίων Πνευμάτων, καὶ ἔχομεν ἀνάγκην ἡθικῶν ἐφοδίων, ὅπως εἰσέλθωμεν εἰς τὸν πνευματικὸν τοῦ Κυρίου νυμφῶνα, τοῦ ὁποῖου θὰ εἶνε ἑῶντες οἱ μὴ κεκτημένοι ἀγιωσύνην ἐν φόβῳ Θεοῦ, καθὼς τοὺς μολύνοντας καὶ φθειρόντας τὸν ναὸν τοῦ Θεοῦ, τὸ σῶμα καὶ τὴν ψυχὴν αὐτῶν, διὰ σωματικῶν καὶ πνευματικῶν μολυσμάτων μισεῖ ὁ Θεός, διὸ καὶ ἀλλοχοῦ λέγει ἐν τῇ αὐτῇ ἐπιστολῇ «εἰ τις τὸν ναὸν τοῦ Θεοῦ φθείρει, φθερεῖ τοῦτον ὁ Θεός». (1)

ΑΙ ΑΡΧΑΙ

11701

ΑΙ ΚΥΡΙΑΙ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑΙ

ΕΦ' ὍΝ ΤΟ ΚΑΝΟΝΙΚΟΝ ΔΙΚΑΙΟΝ

ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΑΝΑΤΟΛ. ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΣΤΗΡΙΖΕΤΑΙ

(Συνέχεια, ἴδε προηγούμενον φύλλον).

§ 7. Αἱ πρώται ἀρχαὶ τοῦ δικαίου τῆς Ἐκκλησίας περιέχονται οὐσιωδῶς ἐν τοῖς λόγοις τοῦ Σωτῆρος, οὕτως αἱ ἀρχαὶ περὶ τοῦ πνεύματος τῆς πολιτείας τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῆς δικαιοσύνης αὐτῆς (1), περὶ τοῦ πνεύματος τοῦ γάμου καὶ τῆς οἰκογενείας (2), περὶ τοῦ πνεύματος τῆς ἀμοιβῆς συναλλαγῆς (3), περὶ τοῦ πνεύματος τῆς σχέσεως τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῆς κοσμικῆς Πολιτείας (4), περὶ τοῦ πνεύματος ἐν γένει τῆς ἀμοιβῆς κοινωνικῆς συμδιώσεως καὶ τῆς φιλανθρωπίας (5). Αἱ ἀρχαὶ δ' αὗται, αἱ ἐν τοῖς Εὐαγγελίοις περιεχόμεναι, δὲν ἐγράφθησαν ἀμέσως καθ' ὅπως γόρευσιν αὐτοῦ τοῦ Σωτῆρος, ἀλλὰ παρεδόθησαν ὑπ' αὐτοῦ προφορικῶς εἰς τοὺς μαθητὰς αὐτοῦ, μετέπειτα ὅμως ἐν μέρει μὲν οὗτοι, ἐν μέρει δὲ οἱ τούτων ὁμιλήται καὶ ἀκόλουθοι ἀνέγραψαν ταῦτα. Κατὰ ταῦτα προηγήθη τῆς γραπτῆς τῶν λόγων τοῦ Σωτῆρος διδασκαλίας ἡ προφορικὴ τούτων παράδοσις, ἥτις, ὡς κατωτέρω ἐν ἐκτάσει θὰ πράγματευθῶμεν (6), καὶ ἔπειτα διατηρηθεῖσα καὶ μέχρις ἡμῶν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ διαμείνασα, ἀποτελεῖ τὸ ἑξῆρον ἔρεισμα ἢ τὴν ἐτέραν πηγὴν τῆς διδασκαλίας ταύτης καθόλου, ἥτοι τῆς πίστεως, τῆς τῶν μυστηρίων τελείσεως καὶ τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἐξουσίας καὶ κυβερνήσεως.

(1) Αὐτόθι γ' 17.

(2) Ματθ. 19. 19. 20. 19. 18. 19. 20. 21. 22. 23. 24. 25. 26. 27. 28. 29. 30. 31. 32. 33. 34. 35. 36. 37. 38. 39. 40. 41. 42. 43. 44. 45. 46. 47. 48. 49. 50. 51. 52. 53. 54. 55. 56. 57. 58. 59. 60. 61. 62. 63. 64. 65. 66. 67. 68. 69. 70. 71. 72. 73. 74. 75. 76. 77. 78. 79. 80. 81. 82. 83. 84. 85. 86. 87. 88. 89. 90. 91. 92. 93. 94. 95. 96. 97. 98. 99. 100.

(4) Β' Κορ. 6. 11. 18. (2) ἑβρ. 12. 1. (3) 1. 17. 18. 19. 20. 21. 22. 23. 24. 25. 26. 27. 28. 29. 30. 31. 32. 33. 34. 35. 36. 37. 38. 39. 40. 41. 42. 43. 44. 45. 46. 47. 48. 49. 50. 51. 52. 53. 54. 55. 56. 57. 58. 59. 60. 61. 62. 63. 64. 65. 66. 67. 68. 69. 70. 71. 72. 73. 74. 75. 76. 77. 78. 79. 80. 81. 82. 83. 84. 85. 86. 87. 88. 89. 90. 91. 92. 93. 94. 95. 96. 97. 98. 99. 100.

§ 8. Ἡ ὁρθόδοξος ἀνατολική Ἐκκλησία, διαφυλάττει ἀνεκκλίβητος ἀνεκκλίβητος καὶ ἀνωθέτως τὰς δύο ταύτας τῆς ἐκκλησιαστικῆς διδασκαλίας ἐν γένει πηγὰς, ἧτοι τὴν ἁγίαν Γραφήν καὶ τὴν ἐκ τῆς ἐκκλησιαστικῆς παραδόσεως, ἀντικεινόμενους ἐξ αὐτῶν νόμους σωτήρια, νόμους ζωῆς αἰώνιου, οἱ καὶ τὰ ὑπὸ τοῦ Σωτῆρος νοούμενα ἐν τῇ ὑπερφυῇ διαλόγῳ αὐτοῦ μετὰ τῆς Σιμαρείτιδος (16). Οὕτως ἡ Ἐκκλησία αὕτη εἶναι ἡ ἀρχαία τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία, ὡς ὁμολογοῦσι τοῦτο καὶ οἱ τῶν Ἀγγλων θεολόγοι (17). εἶναι ἡ μήτηρ τῶν Ἐκκλησιῶν, κατὰ τὸν ἐνθεον μελωδὸν αὐτῆς, ἐν ᾗ τὸ πνεῦμα τοῦ Χριστοῦ καὶ μόνον τοῦτο βασιλεύει καὶ ταύτην κυβερνᾷ. Τὰ δὲ μέλη, τὰ συνιστάμενα τὴν Ἐκκλησίαν ταύτην, ἀναγνωρίζουσι μόνον ἀρχηγὸν καὶ ἰδρυτὴν αὐτῆς τὸν Σωτῆρα καὶ τὴν Ἐκκλησίαν αὐτοῦ ταύτην μόνον γνησίαν κληρονομίαν καὶ φύλακα πιστὸν καὶ ἐρμηνευτὴν ἀλάθτητον τῶν ἐν αὐτῇ παρακατατεθειμένων διδαγμάτων αὐτοῦ.

Β'. Οἱ Ἀπόστολοι καὶ ἡ Ἐκκλησία.

§ 9. Ὁ Σωτὴρ κατὰ τὸν ἐπὶ γῆς δημόσιον αὐτοῦ βίον παρεσκεύασε δώδεκα ἄνδρας πρὸς ἐπέκτασιν τῆς Ἐκκλησίας αὐτοῦ καὶ πρὸς διάδοσιν ἐν αὐτῇ τῆς θείας αὐτοῦ διδασκαλίας. Οἱ ἄνδρες οὗτοι, μαθηταὶ καὶ ἀκόλουθοι πιστοὶ αὐτοῦ γενόμενοι, ἐκτενέστησαν τέλος τὸ ἔργον (1), ὅπερ ὑπὸ τοῦ θείου διδασκάλου ἀνετέθη αὐτοῖς καὶ ὑπερῷ ἠδύναντο ἔπειτα μόνον νὰ προαγάγῃσι. Μετὰ τὴν ἐκ τοῦ κόσμου τοῦτου λοιπὴν ἀποδημίαν τοῦ ἐνανθρωπήσαντος Υἱοῦ καὶ Λόγου τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν ἐπάνοδον αὐτοῦ πρὸς τὸν Πατέρα (2) οἱ πιστοὶ αὐτοῦ διαμένοντες μαθηταὶ (3), φωτισθέντες ὑπὸ τοῦ ἁγίου Πνεύματος ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῆς Πεντηκοστῆς (4), ἤρξαντο νὰ κηρύττῃσι τὸ Εὐαγγέλιον τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ, ὡς ἐνετέλεστο αὐτοῖς ὁ διδασκαλὸς αὐτῶν (5). Οἱ μαθηταὶ οὗτοι, καὶ ἀπόστολοι ὑπὸ τοῦ ἐκτελέσαντος αὐτοὺς Σωτῆρος διοικηθέντες (6), ἤρξαντο ἀμέσως τῆς ἀποστολῆς αὐτῶν παρὰ τοῖς ἐν Ἱεροσολύμοις συναθροισθεῖσι πιστοῖς Ἰουδαίοις καὶ ἀπετέλεσαν ἐκ τῶν εἰς Χριστὸν ἐπιστρέψαντων τὴν πρώτην Ἐκκλησίαν ἢ κοινότητα.

(35) Ἰωάν. 8' 14.—(37) Beveridge, Bingham, Neale, Stanley, Farrar etc.

(1) Δουκ. κ' 45.—(2) Ἰωάν. 15' 28.—(3) 11, 13. Πρβλ. α' 1, 2.—(4) Μετὰ τὴν προδοσίαν καὶ τὸν θάνατον τοῦ δωδεκάτου νομίμου μαθητοῦ, τοῦ Ἰούδα, οἱ δώδεκα ἐξελέξαντο τὴν προτροπὴν τοῦ Πέτρου ἡμέσως μετὰ τὴν ἀνάληψιν τοῦ Σωτῆρος διὰ κοινῆς προσευχῆς καὶ διὰ κλήρου ἕνα ἐκ τῶν παρεστώτων 120 περίπου ἀνδρῶν, τῶν αὐτῶν ἀποστόλων αὐτοκτινῶν καὶ αὐτοκτινῶν γενόμενων μαρτύρων τῶν ἔργων καὶ τῶν διδαγμάτων καὶ τῆς ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου. Ἐκ δὲ τῶν κληρωθέντων ἔβλεψεν ὁ κληρὸς ἐπὶ Ματθαῖον, καὶ συγκαταφασίαν μετὰ τῶν δώδεκα ἀποστόλων. (Πράξ. α' 15—28). Ὁ δὲ Παῦλος, ἐπὶ σκεπτοῦ τῆς ἐκλογῆς, τοῦ βασιλέως τοῦ Κυρίου ἐνώπιον ἐδύναντο καὶ βασιλέων, ὡς αὐτὸς Ἰσραήλ, προσήλθε καὶ συγκαταφασίαν τοῖς μαθηταῖς καὶ ἀποστόλοις ἐτέλεσε ἐπὶ (37) μ. Χ.) μετὰ τὴν ἀνάστασιν τοῦ Σωτῆρος (Πράξ. 6' 15, 26. Πρβλ. Β' πρὸς Κορινθ. α' 23, 16' 2—5).—(4) Πράξ. 6' 1—13. Πρβλ. Ἰωάν. 15' 7.—(5) Ματθ. 28' 19, 20. Μάρκ. 16' 15.—(6) Δουκ. 8' 47, 48.—(7) Δουκ. 8' 13—26. Ματθ. 1' 1—4.

συνεδεσμένην διὰ τῆς διδασκαλίας τῆς πίστεως, τῆς προσευχῆς καὶ τῆς τελείσεως τοῦ κυριακοῦ δείπνου (7). πρὸς αὐτὸν δὲ τῆς ἐν Ἱεροσολύμοις κοινότητος ταύτης μετὰ τὴν διασπορὴν τῶν λοιπῶν Ἀποστόλων Ἰανώδης, ὁ ἀδελφὸς τοῦ Κυρίου (8). Κατὰ τὸν αὐτὸν δὲ τρόπον συνέστησαν καὶ διατάχθησαν κατὰ μικρὸν καὶ ἐκτὸς τῆς Παλαιστίνης κοινότητες ἢ Ἐκκλησίαι, ὡς ἡ ἐν Ἀντιοχείᾳ (9), ἡ ἐν Ἰκονίᾳ, ἐν Λυκαονίᾳ καὶ Ἀσίᾳ καὶ Ἀφροδίᾳ (10) καὶ Ἐφέσῳ (11) καὶ πολλὰ καὶ ἄλλα τῶν διασπορῶν τοῦ Παύλου ζήλω.

§ 10. Ἐπειδὴ ὁμοῦ ἡ ἐν Ἱεροσολύμοις Ἐκκλησία ἡμῶν ἔξευρετο, τοῦ χρόνου προέχοντος, καὶ μετῴζον ὑπηρεσία ἀπαιτεῖτο πρὸς ἀκρίβη πληρῶσιν τῶν τοῖς Ἀποστόλοις ἐπιτελλομένων καθηκόντων, διὰ τοῦτο κατεδείχθη ἡ ἀνάγκη τῆς διακονίας τοῦ λειτουργήματος τῶν Ἀποστόλων εἰς τὸ τῆς διδασκαλίας τοῦ λόγου καὶ τῆς προσευχῆς καὶ εἰς τὸ τῆς διακονίας τῶν τραπέζων (12). Ὅθεν οἱ Ἀπόστολοι, ἀπὸ καλεσμένων τῶν μαθητῶν, εἶπον αὐτοῖς νὰ ἐκλεῖξωσιν ἐπὶ τὰς δοκιμασμένους (μάρτυρομένους) ἄνδρας ἐπληρεῖς Πνεύματος Ἁγίου καὶ σοφίας, οἱ ἔστησαν ἐνώπιον τῶν ἀποστόλων. Οὗτοι δὲ ἀποσευξάμενοι ἐπέθηκαν αὐτοῖς τὰς χεῖρας καὶ κατέστησαν αὐτοὺς ἐπιστάτας καὶ διακόνους τῶν χειρῶν τοῦ πιστεύσαντος πληθους. Καὶ ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ ἤρξαντο, καὶ ἐπληθύνετο ὁ ἀριθμὸς τῶν μαθητῶν ἐν Ἱεροσολύμοις σφόδρα, πολλοὶ δὲ ὄχλος τῶν ἱερῶν ὑπήκουον τῇ πίστει (13).

§ 11. Πλὴν δὲ τοῦ διοικῆσαι τοῦτου ζητήματος ἡγέρθη μετ' ὀλίγον ἕτερον ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ τῇ Ἀντιοχείᾳ δογματικόν, τὸ ζήτημα δηλονότι τῆς περιτομῆς ἢ μὴ τῶν εἰς Χριστὸν ἐπιστρέφοντων. Ἐν τῇ δὲ ταύτῃ ἐν τῇ Ἱεροσολύμοις Ἐκκλησίᾳ μετὰ πολλὴν συζήτησιν, ἐν ᾗ ὑπερίσχυεν ἡ γνώμη τῶν φιλελευθέρων, τῶν ἀπορριπτόντων τὴν περιτομήν (14), ἐν ταῖς δὲ προεβόλῃσι ὁ ἀπόστολος Παῦλος (15). Ἡ πρὸς τὸν σκοπὸν δὲ τοῦτον νενομένη συνάθροις ἐν Ἱερουσαλὴμ τῶν ἀποστόλων καὶ πρεσβυτέρων ἀπετέλεσε τὴν πρώτην χριστιανικὴν Σύνοδον, ἧτις ἐκ τῶν συνεληθόντων κυρίων μελῶν ἐκλήθη ἔπειτα ἀποστολικὴ Σύνοδος (16). Οὗτω λοιπὸν βλέπομεν ἐν τῇ ἐν Ἱεροσολύμοις συστάσει πρώτην χριστιανικὴν κοινότητα τὰς βάσεις τῆς πρώτης Ἐκκλησίας καὶ τὰ σπέρματα τοῦ μέλλοντος ν' ἀναπτύσσῃ τοῦ Δαυὶδ καὶ τοῦ πολιτεύματος αὐτῆς (17).

§ 12. Ἐνταῦθα δ' ἐγγερεται ἕτερον σπουδαῖον ζήτημα τὸ

(7) Πράξ. 6' 42.—(8) Πράξ. κα' 18. Πρὸς Γαλάτ. α' 19.—(9) Πράξ. ια' 23.—(10) Πράξ. ιδ' 1—7.—(11) Πράξ. κ' 17 καὶ ε'—(12) Πράξ. 2' 2—7.—(13) Ἐνθα ἀνωτέρω.

(14) Πράξ. ια' 1—35.—(15) Πράξ. κα' 20 καὶ ι' Πρὸς Γαλάτ. 6' 3—21. ε' 2, 3.—(16) Πράξ. ια' 6, 28—29.—(17) Σημειώσεως ἄξιον εἶναι, ὅτι ἀποτέλεσε τὰ ἐρηγμένα ζητήματα πρῶτον αἰτῶν εἶχον τὴν διαφοράν, τῆς ἑλληνικῆς καὶ Ἰουδαϊκῆς ἀντιλήψεως τοῦ χριστιανικοῦ πνεύματος, καθ' ὅσον ἑλληνικὴ (ἐλληνιστὴς) καὶ Ἰουδαῖοι (ἐβραῖοι) ἦσαν οἱ πρῶτοι δότες εἰς ταῦτα ἀφορμὴν. (Πράξ. 5' 1, 18' 1). Ἡ ἑλληνικὴ τοῦ χριστιανικοῦ πνεύματος ἀντιλήψις, ἡ αἰνιγματωδὴς πῶς καὶ ὁ Σωτὴρ μύηται ἐν τοῖς ἑβραϊκοῖς ἐποήματι (Ἰωάν. ιβ' 20—23) ἐδέχθη ἀναγνώρισιν καὶ διελκυστίνην τὴν αὐτοῦ διδασκαλίαν.

Ο ΡΑΒΒΙΝΟΣ ΙΣΑΑΚ Μ.

ΠΙΣΤΕΥΣΑΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΧΡΙΣΤΟΝ

ΚΑΙ ΧΕΙΡΟΤΟΝΗΘΗΣ ΠΡΕΣΒΥΤΕΡΟΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ (1)

ΙΣΤΟΡΙΑ

πλήρης ἐνδοκίμους καὶ ποιητικῶν περιπετειῶν, καὶ ἑκδοῖς παλῶν τῶν Προφητειῶν τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης περὶ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ

ὑπὸ

ΝΙΚΟΛΑΟΥ Χ. ΑΜΒΡΑΖΗ

Κυθηρίου

ΜΕΡΟΣ Α'

Ο ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ—ΙΜΜΑΝΟΥΕΛ

«Χινὲ χαλμὰ χαρά, βιγλιόδοθ μὲν, βὲ καρὰ σερὸ Ἰμμανού-ελ.—Ἰσοῦ ἢ Περὶ ἐν γαστρὶ ἔξει καὶ τίθειται υἱόν, καὶ καλεῖται τὸ ὄνομα αὐτοῦ Ἐμμανού-ελ».

Ὁ πρὸς πιντοσεῖας ὡς σχολάρχης ὑπηρετοῦν τὴν πατρίδα ἐν Κορίνθῳ, δὴ ἤρχετο ἐξ αὐτῆς ὁ εἰς Ἡερίου ἐδραῖος Ἰσαὰκ Μ., εἰς τῶν λογιστῶν Ἰσραηλίων φιλολογικῶς καταρτισμένος εἰς τὴν ἑβραϊκὴν γλῶσσαν, ἦν ὁμοίως, ὡς ὀλίγοι τῶν Ῥαββίνων, ἀλλὰ καὶ τῆς ἑλληνικῆς ἐγκρατέστατος, ὅτε τελειόφοιτος τοῦ Γυμνασίου τῶν Ἰωννίνων. Διαιτοῦμενος ὅντις φίλοι ἀπὸ τοῦ ἔτους 1872, ὅτε ἐκείνος μὲν ἐσπούδαζε τὴν ἑβραϊκὴν φιλολογίαν καὶ τὸ Τωρὰ (2) ἐν τῇ κατὰ τὸ Χάραξο τότε μεγάλῃ ἑβραϊκῇ Σχολῇ, ἐγὼ δὲ τὴν θεολογίαν ἐν τῇ κατὰ Χάραξον θεολογικῇ Σχολῇ. Κατὰ τὰ χρυσὰ ἑλληνικά ἐκείνα τῆς νεότητος ἡμῶν ἔτη, ὁσάκις συνηγάμην ἐν Γαλατῇ, κατὰ τὰς διακοπὰς τῶν μαθημάτων, εὐτύχημα ἐθεωροῦμεν τὴν συνάντησιν, ἥδεως τῆς φίλης ἀναμνησκόμενοι πατρίδος, καὶ ἔστιν ὅσα καὶ εἰς θρησκευτικῆς ἀσχολούμενοι συζητήσεις, αἵτινες, ἐνεκα τῆς νεανικῆς ἀμφοτέρων ζωότητος, καὶ ἐξ—ἐρήθου ἢ ἀλλήθειας—καὶ τῆς φανατικότητος, εἰς οὐδὲν ἀπέληγον συμπέρασμα. Ὁ Ἰσαὰκ ἐπανατίκτετο ὑπὸ τῶν Ῥαββίνων τοῦ εἰς βιβλίον ἀπίστευτον. Δι' αὐτὸν τὸ Ταλμούδ ἦν ἀνώτερον τοῦ Τωρὰ. Ἄνευ τοῦ Ταλμούδ τὸ Τωρὰ οὐδεμίαν εἶχεν ἔξιν. Οὕτως ἐδιδάσκετο ὁ Ἰσαὰκ, οὕτως ἐπίστευε, καὶ οὕτως ἐφρόνεν. Ὅθεν ἤθελε νὰ ἀκούσῃ περὶ τῆς ἱλπίδος τοῦ Ἰσραήλ, τοῦ Ἰεσοῦ Μωσὲ, τοῦ Σωτῆρος καὶ λυτρωτοῦ τοῦ κόσμου.

(1) Ἡ ἐκκλ. τῆς λαμπρῆς ταύτης διηγήσεως ἐδημοσιεύθη πρὸ τριετίας εἰς τὴν «Ἀναπλάσιν». Ἡ δὲ «Ἀναπλάσις» ἀποπερατωμένη ἐστὶν ἔργον, μὲν τὸ παρόντος, ὅπως ἐλόκληρον τὸ δημοσιεύσμεν, πρὶνταμὴν δὲ τοῦτο ἀπὸ τοῦ παρόντος φύλλου ἀναδημοσιεύσαντες ἔχον τῆς συνεχείας καὶ τὸ ἄλλοτε δημοσιεύσμεν μέτρον. Ὁ συντάκτης τῆς «Ἀναπλάσεως» σπανίως ἐνέγνωσε σύγγραμμα μὲν τῶν ἐνδοκίμων βιβλίων δὲ εἰς ὅτι διαφορετικὴ δὲ δὲ ὁ παρὼν καὶ τῶν ἀναγνωστῶν τῆς «Ἀναπλάσεως» ἢ γνώμη. Πολλοὶ εἰς τὸ διάστημα τῆς διακονίας τριετίας μὲν εἶχον ἐρωτήται τι ἀπέφαινον ὁ ραββὶνός Ἰσαὰκ Μ. Ἡ δὲ δύναται νὰ τὸ μάθωσι.

(2) Ἐβραϊστὴ ἢ Παλαιὰ Διαθήκη καλεῖται Τωρὰ, Νεβίμ, τοῦ καθεῖναι—Νόμος, Προφήται, Ἀγίγραφα.

ἐξῆς, ἐὰν οἱ ἐπὶ ἐκλεγέντες ἄνδρες πρὸς ἐπίδοσιν καὶ μέριμναν τῶν ὁλικῶν χειρῶν τῶν πιστῶν ἦσαν διάφοροι τῶν πρεσβυτέρων καὶ ἐν οἱ πρεσβύτεροι διάφοροι τῶν ἐπισκόπων, ὡς ἀναφέρονται οὗτοι ἐν ταῖς Πράξεσι καὶ ταῖς Ἐπιστολαῖς τῶν ἀποστόλων.

Ἀναγινώσκοντες μετ' ἐπιστάσεως τὰ ἀρμόδια χωρία ἐν ταῖς Πράξεσι καὶ ταῖς Ἐπιστολαῖς, ἐν οἷς λόγος γίνεται περὶ τῶν εἰρημίων προσώπων, παρατηροῦμεν ὅτι ἐν πᾶσι τοῖς οἱ μὲν πιστευομένους ὀνομάζονται «μαθηταί», «ἀδελφοί», «πιστοὶ ἀδελφοί», ἢ Ἐκκλησία, «ἄγιοι», «κλητοὶ ἄγιοι» (18). Ἐκ τούτων δὲ βεβαίως ἐξελέγησαν καὶ οἱ ἐπὶ τὰς ἐκκλησίας (19), ὅστις ὁμοῦ οὐδαμῶς τῶν Πράξεων ὀνομάζονται διὰ τῆς προνομίας ταύτης. Τὰ δὲ λοιπὰ πρόσωπα εἶναι ἐν μὲν ταῖς Πράξεσι κυρίως καὶ ἀπόστολοι καὶ οἱ πρεσβύτεροι (20), ἐν δὲ ταῖς Ἐπιστολαῖς ὀνομάζονται ὑπὸ τῶν ἀποστόλων πρὸς τοὺς ἁγίους καὶ ἐπίσκοποι καὶ οἱ διάκονοι (21) καὶ καὶ πρὸς πρεσβύτεροι καὶ οἱ συνεργοὶ (22). Πολλοὶ δὲ καὶ οἱ ἀπόστολοι αὐτοὶ καλοῦσιν ἐκείτους πρεσβυτέρους καὶ συμπρεσβυτέρους (23). Παρατηροῦμεν πρὸς τοῦτοις ὅτι τὰ μὲν ἐξιώματα τῶν διακόνων καὶ πρεσβυτέρων εἶναι τὰ πρῶτα ὑπὸ τῶν ἀποστόλων συσταθέντα, ὡς οὗτοι μνημονεύονται ἰδίως ἐν ταῖς Πράξεσι, τὰ δὲ τῶν συνεργῶν καὶ ἐπισκόπων μετέπειτα ὑπὸ τῶν ἁπλοῦς ἀποστόλων καθιερώθησαν, ὡς αἱ ἀνάγκαι τῆς Ἐκκλησίας ἠξίωσαν καὶ ἡ διάδοσις τοῦ Χριστιανισμοῦ μεγάλως προήγαγε.

§ 13. Οἱ ὅροι «συνεργοὶ καὶ ἐπίσκοποι» εἶναι ταυτόσημοι, ὡς ἐξάγεται ἐκ τῶν καλουμένων ποιμαντικῶν ἐπιστολῶν τοῦ Παύλου, καὶ ἀποδίδονται ὑπὸ τῶν ἀποστόλων εἰς τοὺς προϊσταμένους τῶν ἐν τῇ διασπορᾷ ἐκκλησιῶν. Ὅπως οἱ συνεργοὶ τοῦ Παύλου Τιμόθεος καὶ Τίτος καὶ Ἀρχιππος προσφωνοῦνται ὑπὸ αὐτοῦ ὡς προστάται τῶν αὐτοῖς ἀνατεθειμένων χριστιανικῶν κοινοτήτων (24). Οἱ πρεσβύτεροι δ' οὗτοι ἦσαν ὑπὸ μὲν τὴν ἐποψὴν τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἐξουσίας καὶ διοικήσεως ἀνώτεροι τῶν πρεσβυτέρων (25), ὑπὸ δὲ τὴν ἐποψὴν τῶν πνευματικῶν χρησμάτων ἦσαν πρὸς τοὺς τοῖς οἱ καὶ οἱ μὲν καὶ οἱ δὲ ὡς ἄρρωστοι καὶ συνεργῆσαι τῶν ἀποστόλων παρίστανται καὶ ἦσαν θείων δωρεῶν ἄξιοι κληρονόμοι (26). Οἱ δὲ διάκονοι βεβαίως, ὡς ἀσχολούμενοι περὶ τὴν προετοιμασίαν τῶν ἀπορρώντων εἰς τὰς ἀγάπας, ἐὰν ἤθελον οὐδὲ ἦτο ἀνάγκη νὰ ἔγνων τὴν αὐτὴν ιδιότητα τῶν πρεσβυτέρων καὶ ἐπισκόπων (27) (ἐκκλησιαστικῶς).

Δημήτριος Ζωμπολίδης

(18) Πράξ. 5' 1, 7, 12, 23, 15' 40, καὶ 16, 17. Πρὸς Ῥώμ. κ' 7. Α'. Πρὸς Κορινθ. α' 2. Β'. Πρὸς Κορινθ. α' 1. Πρὸς Γαλάτ. α' 1. Πρὸς Ἐφεσ. α' 1. Πρὸς Φιλιπ. κ' 1. Πρὸς Κολοσσ. α' 2. Α'. Πρὸς Θεσσ. α' 1.—(19) Πράξ. 2' 2.—(20) Πράξ. 14' 23, 15' 22, 16' 13.—(21) Πρὸς Φιλιπ. α' 1. Α'. Πρὸς Τιμόθ. γ' 6, 12.—(22) Πρὸς Ῥώμ. 15' 21. Β'. Πρὸς Κορινθ. γ' 23. Πρὸς Φιλιπ. 24.—(23) Α'. Πρὸς Ῥώμ. 15' 21. Β'. Πρὸς Κορινθ. γ' 23. Πρὸς Φιλιπ. 24.—(24) Α'. Πρὸς Τιμόθ. δ' 11, γ' 4, ε' 1. Β'. Πρὸς Τιμόθ. 6' 14 καὶ 2. Πρὸς Τιμόθ. α' 5. Πρὸς Φιλιπ. 1, 2, 7, 20. Πρὸς Κολοσσ. δ' 17. Πρὸς Ῥώμ. 15' 21. Β'. Πρὸς Κορινθ. γ' 23. Πρὸς Φιλιπ. 24.—(25) Α'. Πρὸς Τιμόθ. ε' 1, 17, 19. Πρὸς Τιμόθ. α' 5, 7.—(26) Α'. Πρὸς Τιμόθ. ε' 1.—(27) Α'. Πρὸς Τιμόθ. γ' 8, 12.

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΗΣ «ΑΝΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΕΚ ΤΟΥ ΓΑΛΛΙΚΟΥ

Η ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΗ ΖΩΗ

(Κατά μετάφρασιν Κρυσταλλίας Δασκαλοπούλου)

(Συνέχεια ἐκ τοῦ ἀριθ. 141).

Ἰούλιος 18...

Ὁ τοῖαν χαρὸν ἔβλεπον εἰς τὰς καρδίας μας ἡ γέννησις τοῦ προσφύτου αὐτοῦ παιδίου! Οἱ γονεῖς μου λογίζονται εὐτυχεῖς βλέποντες τὸν ἔγγονον αὐτῶν, καὶ ἡμεῖς αὐτὴν ἐκτελούσαν τὰ μητρικὰ μου καθήκοντα, εἰς τὰ ὅποια ἡ μήτηρ μου γνωρίζει τόσον καλὰ νὰ μὲ δὴγῃ.... Ἡ πενθερά μου, δὲν ἀποκρίνεται θαυμάζουσα τὸ τέκνον τοῦ Ἰουλίου τῆς, εἰς τοῦ ὁποῦ τοὺς ἀσχηματίστους εἰσέτι χαρκατῆρας ζητεῖ ὁμοιότητας.... χθὲς ἀκόμη μοὶ ἔλεγε μὲ τόσον βαθύαισθημα, ὥστε μὲ συνεινέτη: — Ὁμοίωσιν τὸν μακαρίτην σύζυγόν μου! — Ἐγὼ ὅμως δὲν εὐρίσκω νὰ ὁμοιάζῃ μὲ κανένα τὸ μικρόν αὐτὸ πρόσωπόν, τὸ ὅποιον ἐν τοῖτοις ἐπιόλοις κλήρους ὥρας παρατηρῶ! Εἶναι ὠραῖον, ἡσυχόν· ἔχει γλυκὺ μειδίαμα εἰς τὰ χεῖλη, εἶναι τοιοῦτον ὡς ζωγραφίζουσι τοὺς ἀγγέλους· ἔχει λευκὸν καὶ ὁμαλὸν μέτωπόν, ὅμοιον μὲ «Ὁραῖον λίμνην, ἣν οὐδεὶς πνοὴ ἀνέμου ταραττεται.»

Ἐχει μέλανας ὀφθαλμούς λαμπροὺς καὶ μεγάλους, αἱ πτερύγαι τοῦ εἶναι στερεαὶ καὶ χρωματισμέναι μὲ λεπτὸν ροδινὸν χρώμα, καὶ χεῖλη κοράλλιναι, τὰ ὅποια γινώσκουσιν ἤδη νὰ μειδίουں.... Ἀγαπῶν τὸν παῖδον, τὴν δὲ μὲ γίνεαι; ἐνίοτε ψάλλω πλησίον τῆς κοιτίδος τοῦ ἄνθρωπου, ὅπου τόσον καλὰ φανερώναι τὸ ὄνειρον ἄλλων τῶν μητέρων.

Ὁ ἀγγελοῦδ' ἔ' οὐρανὸν, τί ἄρα γε θὰ γίνῃ;

Ἀνδρὰς τῶν ὀπίων ζηλευτῆς, ἡ φίλος τῆς εἰρήνης;

Στὴν τέχνην ἢ στὰ γράμματα τὸ πνεῦμά σου θὰ κλίνει;

Ἡ μήπως μέλλω νὰ σὲ ἴδω θλασσινὸν δελφίνι;

Μὰ ὡς ἐκείνη τὴν στιγμὴ πέσε στὴν ἀγκαλὶ μου,

Κι' ἀποκοιμήσου, ἄγχα, μὲ τὰ γλυκὰ φίλιά μου.

Τὴ θὰ γίνῃ; τί μὲ μέλει τί θὰ γίνῃ; ἀρκεῖ νὰ ζῇσθ, νὰ γίνῃ καλὸς, καὶ νὰ μ' ἀγαπᾷ!

Μάιος 18...

Ὁ πτωχὸς μου Ροβέρτος διέρχεται νύκτας ἀσχήμους· οὐτ' αὐτὸς, ἀλλ' οὐτε καὶ ἐγὼ ἀναπαυόμεθα πλέον.... Τὸν νανουρίζω καὶ τὸν περιφέρω καθ' ὅλην τὴν νύκτα.... Ὁ Ἰούλιος θέλει νὰ συμμερισθῇ τὰς φροντίδας μου, ὡς συμμερίζεται καὶ τὰς ἀνησυχίας μου, ἀλλὰ δύναμαι νὰ συγκατατεθῶ ὅπως στερεῇ τοῦ ὕπνου τοῦ αὐτοῦ, ὅστις παρελτείνει τὰς μελέτας καὶ τὰς ἀγρυπνίας τοῦ μέχρι βαθείας νυκτός, καὶ τοῦ ὁποῦ οἱ ἡμέραι διέρχονται εἰς ἔργα ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀνιάρᾳ; Ὅχι, αἱ πρώται μέρηνται, ἀς δίδει ἡ παιδικὴ ἡλικία, ἀνήκουσιν εἰς τὰς μητέρας: κόποι, ἀγρυπνίαι, θλίψει, κακὰ προαισθήματα, ἕτινα δὲν τολμᾷ τις εἰς οὐδένα νὰ ἐκμυστηρευθῇ, σχηματίζουν τὸν ἀπερίγραπτον ζασμόν, ὅστις ἐκώνει τὴν μητέρα πρὸς τὸ τέκνον.... Ἀληθῶς, ἀφ' ἧς στιγμῆς ἔγινε μήτηρ, ἐννόησα τί χρεωστῶ εἰς τοὺς γονεῖς μου, εἰς τὴν καλὴν μου μητέρα, δι' ἣν καὶ ἐγὼ ἐπίσης ἤμην ποτὲ ἀντικείμενον ἀγάπης καὶ ἀνησυχίας.... Εἰς αὐτὴν περὶ πολλὰς οὐσίας μου κατὰ τὰς νύκτας ἐκείνας, ἀς διέρχονται πλησίον τοῦ Ροβέρτου, ἐνῶ τὸν λικνίζω, τὸν περιφέρω μὲ βραδέα βήματα καὶ ψάλλω μὲ χαμηλὴν φωνὴν ὅλα τὰ νανουρίσματα, τὰ ὅποια γνωρίζω, μέχρις ὅτου ἡ αὐγὴ ἀνοίξῃ ροδίζουσα τὰς πύλας τοῦ οὐρανοῦ, καὶ τὸ παιδίον, ἀποκατωμένον, εὐρσκει τέλος τὸν ὕπνον εἰς τὰς ἀγκάλας μου.

Ἰούλιος 18...

Ἀποφασιστικὸν ἐποτέλεσμα· ὡν νέων ἐνσυχολήσεων μου! βλέπω τὸν σύζυγόν μου ὀλιγώτερον παρ' ἄλλοτε διότι τὸ πνεῦμα ἵσα τὰς ὥρας, αἵτινες ἄλλοτε ἀνήκον εἰς ἡμᾶς τοὺς δύο. Ἀφ' οὗ ἤρχισεν ἡ ἀνοιξίς, δὲν ἔλαμα κανένα περίπατον μετὰ τοῦ Ἰουλίου, δὲν ἐκείνος μόνον τὸ ἑσπέρας εἶναι ἐλεύθερος, καὶ τὸ ἑσπέρας ὁ Ροβέρτος ἔχει ἀνάγκην ἐμοῦ. Τὸν ἐκδύω, τὸν κατακλίνω, τὸν λικνίζω.... Ἐξονέμω νὰ τὸν ἐμπιστευθῶ εἰς τινὰ ὑπηρετρίαν· ἀλλ' ἡ ὑπηρετρία θὰ τὸν περιποιηθῇ ὡς ἐγώ; Ἐξέρχεται, ἀλλὰ κατὰ τὴν μεσημβρίαν, ὅταν ὁ ἥλιος ὠρελῇ τὸν υἱόν μου! τὸ ἑσπέρας δὲν τολμῶ νὰ τὸν ἀφήσω, καὶ προσπαθῶ ὅπως μὴ αἱ κρυφαὶ τοῦ ἐνοχλῶσι τὸν πατέρα του· ἐνίοτε ἐπιτυχῶς μίαν ὥραν ἡσυχίας· τότε, ὅπως ἄλλοτε, συνομιλῶ μετὰ τοῦ συζύγου μου, τῷ ἀναγινώσκω ἢ μουσικοῦ δι' αὐτόν.... Ὡς αἱ γλυκαίαι, ἀλλὰ πολὺ σπάνιαι.... Δὲν τολμῶ νὰ δεσμεύσω τὸν Ἰούλιον εἰς τὴν αὐτὴν ἔλυσιν μ' ἐμέ· διὰ τοῦτο τὸν ὑποχρεώω νὰ ἐξέρχεται, νὰ βλέπῃ τοὺς φίλους του, νὰ κάμνῃ μερικὰς ἐπισκέψεις.... Ἰσχυρίζομαι εἰς τοὺς λόγους μου, ἐξέρχεται, ἀλλὰ πόσον ἐν χριστῇ μοι προξενεῖ ἡ ἐπ' ἀνόδου του! Ὁ δὲ ποτὲ ἤκουσα εἰς τὴν θύραν τὸ κτύπημά του, χωρὶς νὰ οἴσθηνθαι συγχίνῃ καὶ χαρὰν! Ὁ καλὸς μου Ἰούλιος! Δὲν γνωρίζει πόσον τιν ἀγαπῶ καὶ πόσον εἶμαι εὐτυχὴς αἰσθανομένη αὐτὸν πλησιν μου! Τὸ γνωρίζεις Σὺ, ὁ ἐμοῦ! ἀράτε μάρτυρ, μὲν γνωστὰ τῶν ἀποκρύφων σκέψεών μου. Σὺ γνωρίζεις πόσον ἡ καρδία αὐτῆς ἀγαπᾷ ἐκεῖνο ὅπου ἀγαπᾷ. Ὡ! εὐδίκη σὺν ὅσῃ ἡ ἀγάπη μου νὰ διαχυθῇ ἐπὶ τῶν φιλάτων αὐτῶν κερφαλῶν, ἐπὶ τοῦ συζύγου καὶ τοῦ τέκνου μου ὡς κύμα ἐλλογίας καὶ εὐτυχίας καὶ εἴθε ποτὲ νὰ μὴ μάθωσι ποτὲ γλυκύτητα καὶ ἀφροσύνην ἐγκαλεῖαι ἡ δι' αὐτοὺς σποργὴ μου, εἴθε ἐγὼ μόνη νὰ γνωρίζω ποτὲν ταραχήν, ποτὲν ἀνησυχίαν, ποτὲν φόβους· ὅτι μοὶ προξενεῖ! (Ἀκολουθεῖ).

ΕΠΑΡΧΙΑΚΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ «ΑΝΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Ἀπο δύο ἐβδομάδων περιοδεύει ἐν Φθιώτι ὁ διευθυντὴς τῆς «Ἀναπλάσεως» Πανοσιολ. κ. Πανάρετος Δουληγέρης, κηρύττων τὸν θεῖον λόγον, θέλει δὲ μετὰ αὐτὸν κατέσπιν καὶ εἰς Θεσσαλίαν.

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

Ὁ Δεκάλογος, ἦτοι ὁμιλίαι εἰς τὰς δέκα ἐντολάς, ὑπὸ Ἰγνατίου Μοσχάκη, καθηγητοῦ τῆς Θεολογίας ἐν τῷ Ἐθνικῷ Πανεπιστημίῳ. Τιμ. δρ. 5.

— Δειτουργικὴ, καὶ περὶ προηγουμένης καὶ ἐγκαίνων, ὑπὸ Ἰωάννου Μαρτίνου, ἀρχιμεινδρίτου. Τιμ. ἐν Ἀθήναις δρ. 1, διὰ τὰς ἐπαρχίας 1 20, διὰ τὸ ἐξωτερικὸν 1 φρ. χρυσόν.

ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΚΑΙ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ

Κυριακὴ 24 Σεπτεμβρίου

ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ Λουκ. Ε'. 1—11

ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ 2 Κορίθ. ΣΤ'. 16—18 καὶ Ζ'. 1

ΟΙ ΔΙΔΑΣΚΟΝΤΕΣ

Εἰς τὰς λαϊκὰς σχολὰς τῆς «ΑΝΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Ἐν τῇ Α' ἐν Ἀθήναις παρὰ τὴν Ἱ. Σύνοδον Κυριακὴ 24 76ρου Χρ. Ἰωαν. δης 7 1)2—8 1)2 μ. μ.

Ἐν Πειραιεὶ

Ἐν τῷ Ζαννείῳ Ὁρφανοτροφείῳ Κυριακὴ 24 76ρίου Γ. Μακρῆς ὥρ. 5—6 μ. μ.

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ ΑΡΙΣΤ. Ζ. ΔΙΑΔΗΣΜΑ